

„Kot brez desnega krila, sokol ti naš,“ se oglasi siv Uskok, „mi umrjemo vsi za tebe. Reci — pa pobijemo to beneško svojat.“

„Ne tako, prijatelj, ne, tako ne smemo,“ se smehljiva Juriša. Zora dvigne roki: „Kot se Bog prosi — te prosim!“

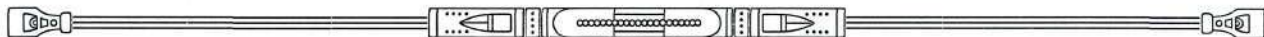
„Pojdi domov, Zora, k materi. Ne boj se za mene. Hočem sprejeti Benečane, četudi nisem pri-

merno opravljen za tako gospodo. Pa kar je glavno, to imam.“

Udaril je ob sabljo na pasu, se upokončil ponosno. Zora je vzdihnila. Počasi je odšla in se ustavila ob voglu hiše. Čula je še ukaz Jurišev:

„Zapahnite vrata! Nihče naj ne pomaga Benečanom. Naj gledajo barantači, kako se izkrčuje v senjski luki.“

(Dalje.)

Jaz ljubim boj . . .

Zložil G. Koritnik.

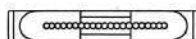
Jaz ljubim boj, vso kruto, temno srečo
nestalnih nad, ki z vetrom prišumé —
bolj kot ljubezen ljubim bol perečo,
svobodo sinjo brez noči in dne . . .

Tam ni prostora, ozkih, prašnih cest,
kjer svet stoji sovražno si nasproti,
kjer slabega podira močna pest
na samoljubja brezobzirni poti —
prostora ni, kjer Kajnu že premal
se zdel je svet in brata je zaklal . . .

Velika večnost, blažena prostost
zbližuje duše, v društvo vabi brate,
kot solnce smeje tiha se krepost,
v cvetovih tonejo božanske trate —
ljubezen je, ki k delu brate zbira
in pot jim s čela briše in otira . . .

Oh, tja bi šel . . . Na krilu hrepenenja
bi duh odletel kot metulj na cvet,
odkril bi svet ljubezni in življenja,
ki v sanjah le ga sluti duh zavzet —
ovenčan z mirto večnega miru
duh odpočil bi, ki zaman je blodil
po misli temnih nedoglednem dnu,
išoč pravice, ki jo je obsodil . . .

Zaman je vse . . . Življenje govori
kot giljotina ostra, neizprosna —
če druge poti ni, naj teče kri,
življenje naj bo bitka zmagonosna!
in če pravico, zmago krvavimo,
nihče takrat ne plakaj za menoj,
kot hrast v poljani nem prezira zimo
buči mi v duši klic — jaz ljubim boj . . .

Orla.

Zložil Vekoslav Remec.

Daleč, daleč dan se sveti,
solnce in prostost —
jaz ne morem ga uzreti,
skriva mrak ga gost.

A nad mrakom luč visoka,
kril mogočnih šum —
to sta orla bistrooka,
pónos in pogum.

Z njima hrepenenje plove,
z njima gre srce
k solnčnim daljam čez mrakove,
ki nad njim kipe . . .

